

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»

ΜΠρΑΘ 10314/2019

Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων – Ομοδικία -.

Υπαρξη δεσμού αναγκαστικής ομοδικίας μεταξύ πιστωτών επί υποθέσεων του ν. 3869/2010. Η άσκηση εφέσεως από πιστωτή λειτουργεί προς όφελος και των λοιπών πιστωτών, λόγω αδυναμίας έκδοσης διαφορετικών αποφάσεων, καθώς ζητείται η δικαστική ρύθμιση των οφειλών έναντι όλων των αναφερόμενων στην αίτηση πιστωτών. Απόρριψη εφέσεως πιστωτή. Τελεσίδικη ρύθμιση οφειλών εφεσίβλητης - αιτούσας. Έννοια δόλιας αδυναμίας πληρωμής. Μη πλήρωση αυτής στην προκείμενη περίπτωση.

(Η απόφαση δημοσιεύεται επιμελεία του δικηγόρου Αθηνών, Σωκράτη Οδ. Τσαχιρίδη, Μεταπτυχιακού Διπλωματούχου Πάντειου Πανεπιστημίου)

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 10314/2019

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΕΦΕΣΕΩΣ: ./26.8.2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Πρόεδρο Πρωτοδικών Μαρίνα Βουβαλίδου, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, και τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια και στο ακροατήριο του στις 25 Ιανουαρίου 2019 για να δικάσει επί της εφέσεως με αριθμό εκθέσεως προσδιορισμού 80265/2161/26.8.2015, μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ - ΜΕΤΕΧΟΥΣΑΣ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΡΙΑΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «...» και το διακριτικό τίτλο ... οποία εδρεύει στο ..., (οδός ... αριθ....) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε στο δικαστήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου αυτής Νικολάου Λένη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 30056), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΑΙΤΟΥΣΑΣ: ... κατοίκου ... η οποία παραστάθηκε στο δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Δήμητρας Αναστασά (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 23779), που κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας.

ΤΗΣ ΚΑΘ' Η ΚΛΗΣΗ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ - ΜΕΤΕΧΟΥΣΑΣ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΡΙΑΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «...» και το διακριτικό τίτλο ... η οποία εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, που απουσίαζε και δεν παραστάθηκε στο δικαστήριο.

Η αιτούσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από ... αίτηση, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Λαυρίου με αριθμό καταθέσεως ... και οι καθ' αν την απόρριψη της αιτήσεως.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την υπ' αριθμ. ... οριστική απόφαση του έκανε δεκτή την αίτηση ως βάσιμη και κατ' ουσίαν.

'Ηδη, η εκκαλούσα με την από 2015 ένδικη έφεση της, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Λαυρίου με αριθμό καταθέσεως ... 2015 και προσδιορίστηκε να δικασθεί με τη με αριθμό... 2015 έκθεση προσδιορισμού αρχικώς στη δικάσιμο της 26.10.2018, εγγραφόμενη στο οικείο πινάκιο και μετ' αναβολή στην αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης ως άνω δικάσιμο, εγγραφόμενη εκ νέου στο οικείο πινάκιο, προσβάλει την απόφαση αυτή και ζητεί την εξαφάνιση της και την απόρριψη της αιτήσεως στο σύνολο της.'

KATA TΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν όπως προαναφέρθηκε, ζήτησαν να γίνουν δεκτά και όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις αυτών.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατ' άρθρ. 517 Κ.Πολ.Δ., η έφεση απευθύνεται κατά εκείνων που ήταν διάδικοι στην πρωτόδικη δίκη ή των καθολικών διαδόχων ή των κληροδόχων τους. Αν υπάρχει αναγκαστική ομόδικια, η έφεση πρέπει να απευθύνεται κατά όλων των ομόδικων, αλλιώς απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 76 § 1 Κ.Πολ.Δ. ορίζεται, εκτός των άλλων, ότι, όταν, εξαιτίας των περιστάσεων που συνοδεύουν την υπόθεση, δε μπορούν να υπάρχουν αντίθετες αποφάσεις απέναντι στους ομόδικους, οι πράξεις του καθενός ωφελούν και βλάπτουν τους άλλους, οι δε ομόδικοι, που μετέχουν νόμιμα στη δίκη ή έχουν προσεπικληθεί, αν δεν παραστούν, θεωρούνται ότι αντιπροσωπεύονται από εκείνους που παρίστανται. Περαιτέρω, στην διάταξη του ίδιου παραπάνω άρθρου 76 § 3 Κ.Πολ.Δ. ορίζεται ότι οι απόντες ομόδικοι καλούνται σε κάθε μεταγενέστερη δικαστική πράξη, ενώ στην § 4 ορίζεται ότι η άσκηση των ένδικων μέσων από κάποιον από τους ομόδικους της παραγράφου 1 έχει αποτέλεσμα και για τους άλλους. Η τελευταία αυτή ρύθμιση έχει την έννοια ότι, αν ένας αναγκαίος ομόδικος ασκήσει ένδικο μέσο, θεωρείται από το νόμο ότι το άσκησαν και οι ομόδικοι αυτού, παρόλο ότι αυτοί αδράνησαν. Κατά συνέπεια, δεν απαιτείται από το νόμο να απευθύνεται η έφεση, που άσκησε αναγκαίος ομόδικος, με ποινή το απαράδεκτο, και κατά την ομόδικων του, αφού, στην αντίθετη περίπτωση, ο αναγκαστικός ομόδικος του εκκαλούντος θα εμφανίζεται να έχει ταυτόχρονα την ιδιότητα του εφεσίβλητου και του εκκαλούντος, πράγμα που είναι λογικά και νομικά απαράδεκτο (ΟΛΑΠ 321/1983 ΝοΒ 1983.1575, ΑΠ 1599/2008, ΑΠ 284/2008 Νόμος, ΑΠ 1309/1988 ΝοΒ 1989.434).

Απαιτείται, όμως, οι αναγκαίοι ομόδικοι του εκκαλούντος να καλούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 76 § 3 και 110 § 2 Κ.Πολ.Δ., στη συζήτηση της έφεσης, αλλιώς, σε περίπτωση μη εμφάνισης αυτών, κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση ως προς όλους τους διαδίκους σύμφωνα με τα άρθρα 524 παρ. 3 εδ. α και 272 § 2 σε συνδυασμό με 271 § 1 και 2 Κ.Πολ.Δ. (ΑΠ 1433/2012 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 192/2012 ΝοΒ 2013.128, ΑΠ 1332/2011 ΕΠολΔ 2011.786, ΑΠ 1103/2010 ΕφΑΔ 2010.1219). Ειδικότερα, κατά το άρθρο 76 § 4 Κ.Πολ.Δ. η άσκηση των ενδίκων μέσων από κάποιον από τους αναγκαίους ομόδικους έχει αποτέλεσμα και για τους άλλους. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, αν κάποιος αναγκαίος ομόδικος άσκησε ένδικο μέσο, θεωρούνται από το νόμο ως ασκήσαντες αυτό και οι ομόδικοι του παρόλο που αδράνησαν, έστω και αν έχει παρέλθει ως προς αυτούς η προθεσμία άσκησης του ενδίκου μέσου. Στην περίπτωση αυτή (της πλασματικής άσκησης του ενδίκου μέσου) πρέπει οι μη ασκήσαντες αυτό ομόδικοι να καλούνται σε όλες τις συζητήσεις του ενδίκου μέσου (άρθρα 76 § 3 και 110 § 2 του Κ.Πολ.Δ.), διαφορετικά η συζήτηση αυτού κηρύσσεται απαράδεκτη ως προς όλους τους διαδίκους, σύμφωνα με το άρθρο 517 Κ.Πολ.Δ. (βλ. ΑΠ 1681/201, ΑΠ 78/2008 Νόμος, ΑΠ 1145/2007 ΝοΒ 2007 1828, ΕφΠειρ 326/2014 Νόμος, ΕφΑΘ 5698/2011 Ελλδνη 2013 183, Εφθεσ141/2011 Αρμ 2012 369). Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι η απεύθυνση του δικογράφου της έφεσης κατά του αναγκαίου ομόδικου του εκκαλούντος, πρέπει να σημειωθεί ότι επέχει θέση κλήτευσης αυτού προς συζήτηση της έφεσης (ΕφΠειρ 181/2017 Νόμος, ΕφΠειρ 481/2015 Νόμος). Συναφώς, επισημαίνεται ότι, επειδή σε περιπτώσεις αιτήσεων δικαστικής προστασίας του Ν. 3869/2010 που στρέφονται κατά περισσότερων του ενός πιστωτών δεν είναι δυνατή η έκδοση διαφορετικών αποφάσεων, καθώς ζητείται η αυτή είδους ρύθμιση για όλους τους καθ' ων η αίτηση, και έτσι συντρέχει περίπτωση αναγκαίας ομοδικίας μεταξύ τους, κατά την τέταρτη περίπτωση του άρθρου 76 ΚΠολΔ(βλ. ΜονΠρΚορ 111/2016 Νόμος - βλ. σχ. και Αθ. Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, εκδ. 2014, σ. 59 και 62, που αναφέρεται σε σχέση «οιονεί» αναγκαστικής ομοδικίας), αυτό έχει ως επακόλουθο, στην κατ' έφεση δίκη, ακόμα και αν απουσιάζουν ή δεν λαμβάνουν κανονικά μέρος στη συζήτηση ο εκκαλών (οφειλέτης ή πιστωτής) και ένας ή περισσότεροι από τους εφεσίβλητους (οφειλέτες ή πιστωτές), αλλά όλοι αυτοί έχουν νόμιμα κληθεί για να συμμετέχουν στη δευτεροβάθμια συζήτηση της υπόθεσης κατ' άρθρ. 76 § 3 και 110 § 2 Κ.Πολ.Δ., να μην τίθεται θέμα ματαίωσης της συζήτησης, ούτε εν μέρει αναφορικά με τον εκκαλούντα και τον απόντα εφεσίβλητο, εφόσον μετέχει κανονικά σε αυτήν έστω και ένας εφεσίβλητος πιστωτής.

Ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση ... 2015 με αριθμό εκθέσεως προσδιορισμού ... 2015 εφέσεως, μετά πράξεως ορισμού δικασίμου για την ημεροχρονολογία, η οποία αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και με κλήση προς συζήτηση στη δικάσιμο αυτή, επιδόθηκε γορίμως και εμπροθέσμως στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «...» και το διακριτικό τίτλο ... ως δεύτερη καθ' ης η αίτηση, μετέχουσα στη δίκη πιστωτρία και αναγκαία ομόδικο της εκκαλούσας, κατά τις διατάξεις των άρθρων 126 § 1 δ, 127, 128 §§ 1 και 4, 129, 228, 591 § 1 στοιχ.

α, 748 Κ.Πολ.Δ. (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. .../7.9.2015 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών ... την οποία προσκομίζει η εκκαλούσα) έχει δε ως προς την τελευταία το χαρακτήρα μόνο κλήτευσης αυτής στη συζήτηση της ως άνω εφέσεως σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε. Επομένως, εφόσον η κατά τα ανωτέρω κλητευθείσα δεν παραστάθηκε στην παρούσα δικασμό όταν εκφωνήθηκε και συζήτηθηκε νομίμως η υπόθεση με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (βλ. σχετικά τα ταυτάριθμα πρακτικά) θα πρέπει να εξεταστεί η υπόθεση κατ' ουσίαν από το Δικαστήριο σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 524 § 4 εδ. α', 764 § 2 εδ. β' Κ.Πολ.Δ.) και η κλητευομένη και αδρανήσασα αναγκαία ομόδικος ως αντιπροσωπευόμενη από την εκκαλούσα και παριστάμενη αναγκαία ομόδικο αυτής (άρθρ. 76 § 1 Κ.Πολ.Δ.).

Η υπό κρίση έφεση της πρώτης καθ' ης η αίτηση και ήδη εκκαλούσας, κατά της υπ' αριθμ. ... οριστικής αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Λαυρίου, το οποίο δίκασε την από ... με αριθμό καταθέσεως ... αίτηση κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις (άρθρ. 495, 513, 516, 517, 518, 761, 762, 824 § 1 εδ. 1 Κ.Πολ.Δ.), χωρίς να απαιτείται να στρέφεται και κατά της διορθωτικής αυτής υπ' αριθμ. ... αποφάσεως του ως άνω δικαστηρίου, δεδομένου ότι η ενότητα της διορθωτικής με την διορθούμενη διασπάται στον τομέα των ενδίκων μέσων ώστε κάθε μία να είναι αυτοτελώς προσβλητέα μόνο για τα σφάλματα τα οποία παρεισέφρυσαν κατά τη διαδικασία εκδόσεως εκάστης, ήτοι δεν απαιτείται να συμπροσβληθεί και η διορθωτική για σφάλματα της διορθούμενης (Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας Ερμηνεία Κ.Πολ.Δ. Εκδ. 2000 Τόμος 1ος σελ. 629) ενώ η έκδοση της διορθωτικής απόφασης δεν παρέχει, κατά κανόνα, νέα προθεσμία προς άσκηση ενδίκου μέσου, εκτός αν προβάλλεται λόγος έφεσης κατ' αυτής (ΑΠ 194/1998, ΑΠ 643/1993 Νόμος, ΕφΑΘ 490/2010 Νόμος, ΕφΑΘ 3461/2008 Ελλάνη 2008.1473) και όσα περί του αντιθέτου διατείνεται η εφεσίβλητη είναι αβάσιμα και συνεπώς απορριπτέα. Επίσης απορριπτέος είναι ο ισχυρισμός αυτής περί απαραδέκτου της εφέσεως λόγω σφάλματος αυτής ως προς τα στοιχεία ταυτότητας της ίδιας, δεδομένου ότι δεν επικαλείται δικονομική βλάβη από την αναγραφή του εσφαλμένου «...» ως επωνύμου της αντί του ορθού «...», κατ' άρθρ. 118 περ. 3, 119 § 1, 159 περ. 3 Κ.Πολ.Δ. και μάλιστα τέτοια που να μην δύναται να αποκατασταθεί παρά μόνο με την απαγγελία της ακυρότητας, και είναι εμπρόθεσμη, καθότι η εκκαλούμενη επιδόθηκε στην εκκαλούσα (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. ... 2015 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών την οποία προσκομίζει η εφεσίβλητη) και συνεπώς από την ημερομηνία της δημοσίευσης της (2.6.2015) έως την ημερομηνία της δια καταθέσεως ασκήσεως του ενδίκου μέσου (17.6.2015) δεν έχει παρέλθει η τριακοντήμερη προθεσμία κατ' άρθρον 518 § 1 εδ. 1, 741 Κ.Πολ.Δ. και όσα περί του αντιθέτου διατείνεται η εφεσίβλητη είναι αβάσιμα και συνεπώς απορριπτέα. Πρέπει, συνεπώς, δεδομένου ότι έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα το κατ' άρθρ. 495 § 2 Κ.Πολ.Δ., όπως αυτό προστέθηκε με το άρθρο 12 § 2 του Ν. 4055/2012, παράβολο, να γίνει τυπικά δεκτή η ένδικη υπό κρίση έφεση και να εξεταστεί περαιτέρω με την ίδια διαδικασία ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων αυτής.

Κατά το άρθρο 1 § 1 του Ν. 3869/2010, όπως αυτό διαμορφώθηκε με το άρθρο 85 στ. Α' εδ. 1 του Ν. 3.996/2011 και το άρθρο 20 § 15 του Ν. 4019/2011 (για τη ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων), «φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών τους δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και την απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 1 § 1 του Ν. 3869/201 απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγγόγια στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών του. Ο νόμος 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από την γενική θεωρεία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου, ο δόλος, ως μορφή πταίσματος προβλέπεται στην διάταξη του άρθρου 330 Α.Κ., με την οποία ορίζεται «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίσθηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσης του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νομίμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η παραπάνω διάταξη παρέχει γενικό ορισμό της έννοιας του πταίσματος, έχει δε εφαρμογή, τόσο στις συμβάσεις, όσο και στις αδικοπραξίες, δηλαδή, σε κάθε περίπτωση, όπου γίνεται λόγος για υπαιτιότητα. Η ίδια διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ, όμως, δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 § 1 Π.Κ. που ορίζει ότι «Με δόλο (πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης. Επίσης όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει τον δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε, ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως, ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεως του και, παρά ταύτα, δεν εγκαταλείπει την πράξη του. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξεως του και το «αποδέχεται» (ΟΛΑΠ 4/2010, ΟΛΑΠ8/2005, ΑΠ 297/2007). Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά τα πλαίσια της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή (ΑΠ 677/2010). Δόλο κατά συνέπεια συνιστά η περίπτωση εκείνη του δράστη κατά την οποία επιδοκιμάζει, δηλαδή προβλέπει, το αποτέλεσμα ως ενδεχόμενο και τελικά το αποδέχεται. Ο δόλος σχετίζεται και αφορά πάντα πράξη και αυτή θα είναι η απαγορευμένη από το δίκαιο στον δράστη αθέτηση ενοχικής υποχρέωσεως ή γενικότερα αδικοπραξία κ.λπ.. Μεταξύ των εννοιολογικών στοιχείων του δόλου είναι και η πρόβλεψη του δράστη ότι η συμπεριφορά του θα προκαλέσει καθυστέρηση στην εκπλήρωση της υποχρεώσεως του ή θα προκαλέσει το γεγονός της αδυναμίας παροχής του, συνειδηση, δηλαδή του δράστη για τον κίνδυνο επελεύσεως των αποτελεσμάτων αυτών. Για τα ανωτέρω αρκεί και απαιτείται η πρόβλεψη και η αποδοχή του παρανόμου αποτελέσματος σε γενικές γραμμές και κατά τα γενικά ουσιώδη γνωρίσματα του. Η ακριβής έκταση της ζημιάς, οι λεπτομέρειες ή οι ιδιότητες του προσβαλλόμενου αγαθού και οι λοιπές περιστάσεις που καθορίζουν το μέγεθος της προσβολής δεν απαιτείται να προβλέπονται σαφώς, τουλάχιστον στον βαθμό που δεν ανάγονται από το νόμο σε κρίσιμα για την ύπαρξη της ευθύνης περιστατικά. Στην περίπτωση του Ν. 3869/2010 ο νόμος χρησιμοποιεί την έννοια του δόλου και την συνδέει με μια πραγματική κατάσταση που είναι η μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπροθέσμων χρηματικών οφειλών. Περαιτέρω από την διατύπωση της § 1 εδ. α' του ν. 3869/2010, προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσον κατά τον χρόνο αναλήψεως της οφειλής, όσον και κατά τον χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο, είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της § 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις

πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνο, ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωση του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως, είτε γνωρίζε, κατά την ανάληψη των χρεών, ότι είναι αμφιβολή η εξυπηρέτηση τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Επομένως η συνεπεία του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανισθεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος γνωρίζει ότι, ενώπιοι των εισοδημάτων του και των εισοδημάτων του, δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχομένου δόλου συντρέχει όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, σε μία δανειακή σύμβαση υφίσταται κατ' ουσίαν αποδοχή από τον δανειολήπτη της προβλεπόμενης αδυναμίας του να αποπληρώσει το ειλημμένο δάνειο, όταν έχοντας γνώση της πρόδηλης αναντιστοιχίας των εισοδημάτων του προς τις οφειλές, την αποπληρωμή των οποίων με ίδια πρωτοβουλία αναλαμβάνει και σταθμίζοντας την διακινδύνευση των οικονομικών συμφερόντων, τόσο του ίδιου, όσο και του πιστωτή του, με το επιδιωκόμενο όφελος, το οποίο θα καρπωθεί, εφόσον πραγματοποιηθεί ο κίνδυνος, προβαίνει στη σύναψη της σχετικής δανειακής συμβάσεως, επειδή κρίνει ότι η σκοπούμενη γι' αυτόν ωφέλεια από την χρήση των δανειακών κεφαλαίων σαφώς υπερέχει των συνεπειών που επαπειλούνται από την επέλευση του κινδύνου. Αξιώση πρόσθετων στοιχείων για την συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος, όπως επίσης και η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου - Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεση του οφειλέτη και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη από την πλευρά των τελευταίων να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, πράγμα το οποίο άλλωστε, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Εξ άλλου, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της § 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής, η νομοθετική αυτή ρύθμιση τάσσεται προς το συμφέρον των πιστωτών. Επομένως, την ύπαρξη του δόλου ερευνά το επιλαμβανόμενο της υποθέσεως δικαστήριο, όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά μετά από πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον σχετικό ισχυρισμό κατ' ένσταση (262 § 1 Κ.Πολ.Δ.) και βαρύνεται με την απόδειξη αυτού (ΑΠ 755/2018 Νόμος, ΑΠ 515/2018 Νόμος, ΑΠ 156/2018 Νόμος, ΑΠ 156/2018 Νόμος, ΑΠ 286/2017 Νόμος, ΑΠ 65/2017 Νόμος). Από το συνδυασμό των προαναφερόμενων συνάγεται ότι για να είναι ορισμένη και επομένως παραδεκτή, κατά το άρθρο 262 § 1 Κ.Πολ.Δ., η ένσταση της πιστώτριας τράπεζας ότι ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων των προς αυτήν χρηματικών οφειλών από ενδεχόμενο δόλο, με την έννοια ότι συμφώνησε με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, παρότι πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, πρέπει να αναφέρει: α) τα τραπεζικά προϊόντα που ο οφειλέτης συμφώνησε, το αρχικό και τελικό ύψος αυτών, β) το χρόνο που τα συμφώνησε, γ) τις οικονομικές δυνατότητες αυτού κατά το χρόνο δημιουργίας των οφειλών ή τις ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, καθώς και δ) ότι, με βάση τα ως άνω οικονομικά δεδομένα, πρόβλεπε ως ενδεχόμενο ότι ο υπερδανεισμός του θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό (ΑΠ 515/2018 Νόμος).

Η αιτούσα και ήδη εκκαλούσα με τη από ... αίτηση της ενώπιον του Ειρηνοδικείου Λαυρίου, επικαλούμενη έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της προς τις πιστώτριες τράπεζες, ζητούσε να γίνει δικαστική ρύθμιση των χρεών της προς αυτές κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης, αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή, εισοδηματική και οικογενειακή της κατάσταση, με σκοπό την απαλλαγή της από αυτά, οριζόμενης και περιόδου χάριτος ενός έτους. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την υπ' αριθμ. ... οριστική απόφαση του έκανε δεκτή την αίτηση ως βάσιμη και κατ' ουσίαν.

Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εκκαλούσα με την ένδικη υπό κρίση έφεση της για τους διαλαμβανόμενους στο εφετήριο λόγους εφέσεως και συγκεκριμένα α) λόγω σφάλματος της εκκαλουμένης ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή του νόμου, καθ' μέρος δεν έκανε δεκτό τον ισχυρισμό της ίδιας περι αιριστίας της αιτήσεως, λόγω μη αναφοράς της εργασίας και του εισοδήματος της αιτούσας κατά τον χρόνο λήψεως των δανείων, του λόγου της απόλυτης του ποσού της αποζημίωσης το οποίο έλαβε, των γραμματικών της γνώσεων και δεξιοτήτων και των προσπαθειών της προς ανεύρεση εργασίας, του χρόνου και αιτίας παύσης των πληρωμών τους, του ύψους των εισοδημάτων του προ της παύσεως των πληρωμών και των κινητών περιουσιακών της στοιχείων, στα οποία συμπεριλαμβάνεται και το με στοιχεία κυκλοφορίας ... I.X.E. αυτοκίνητο, β) λόγω σφάλματος της εκκαλουμένης ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή του νόμου καθ' ο μέρος θεώρησε σύννομη την υπεύθυνη δήλωση της αιτούσας κατ' άρθρ. 4 § 2 του Ν. 3869/2010 αν και αυτή είχε συνταχθεί πριν την κατάθεση της αιτήσεως, και γ) λόγω σφάλματος της εκκαλουμένης ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, γενικά και ειδικά, και ιδίως επειδή η εκκαλουμένη δεν όρισε πενταετή περίοδο καταβολών και επειδή συνεπάγεται απώλεια του ημίσεως των απαιτήσεων της, Ζητεί δε με την ένδικη έφεση της να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και να απορριφθεί η από ... αίτηση στο σύνολο της.

Εκ των ως άνω λόγων, ο υπό στοιχείο (α) είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθόσον για το ορισμένο της αιτήσεως υπαγωγής του οφειλέτη στη ρύθμιση του Ν. 3.869/2010 κατά το άρθρο 4 § 1 υποπαρ. 2 του ως άνω νομοθετήματος δεν απαιτείται να αναφέρονται στο δικόγραφο της αιτήσεως, το είδος εργασίας του αιτούντος κατά το προ της περιελεύσεως σε αδυναμία χρονικό διάστημα, πότε σταμάτησε να εργάζεται και εάν εισέπραξε αποζημίωση απόλυτης, ο χρόνος και η αιτία λήψης των δανείων, το εισόδημα αυτού κατά τον χρόνο λήψεως των δανείων, οι δόσεις που έπρεπε να καταβάλλονται μηνιαίως στους πιστωτές του, ο τρόπος εξυπηρέτησης αυτών, ο

ότι οι αποφάσεις επί αιτήσεων του Ν. 3.869/2010 δεν υπόκεινται κατά νόμο σε ανακοπή ερημοδικίας κατ' άρθρ. 14 του ως άνω νομοθετήματος αλλά μόνο σε έφεση και αναίρεση.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ με την παρουσία της εκκαλούσας και της εφεσίβλητης και ερήμην των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση κατά το τυπικό και απορρίπτει κατά το ουσιαστικό μέρος αυτής.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στις 3 Σεπτεμβρίου 2019, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι ή οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ